

1965
birželis

6^{le}

KELUTĖ

turinys

Grišim, grišim	3
Vytė Nemunėlis	
Paslaptingoji lazda	4
Samanė	
Vladas	10
J. Slėnys	
Tėvo diena	13
N. Butkienė	
Draugai	16
L. Žitkevičius	
Pievoje	17
O. B. Audronė	
Ar žinai...	18
Užburtas vyšnių sodas	19
A. Vambutas	
Šmukšt! ir jau atostogos	24
Linutė	
Truputį pagalvok	28
Gaidžio galvosūkis	29
Pas skaitytojus	30
Mūsų kūryba	31
Šventės ir vardinės	32
St. Yla ir A. Salys	

ilustracijos

Ses. M. Eucharista	— psl. 1, 25, 26, 32
P. Osmolskis	— 3
Aldona S.	— 4, 6, 8, 9, 16, 17, 24
M. Eidukevičiūtė	— 10, 20, 21
Vl. Stančikaitė-Abraitienė	— 12
J. Paukštienė	— 15
V. Balukienė	— 22
E. Muliolienė	— 27

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

eglutė

vaikų laikraštėlis

6

birželis

1965

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

metams — \$4.00
atskiras numeris 40¢

redakcijos ir administracijos
reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut 06260

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikalą. “Eglutės” iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. 06260. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

GRĮŠIM, GRĮŠIM . . .

Vytė Nemunėlis

Grįšim, grįšim ten, kur teka
Nemunėlis ir Neris,
Kur pavasarį ant tako
Obelių žiedeliai kris . . .

Kur gegutė užkukavo
Mus, per sodą skridama,
Kur lopšely užliūliavo
Mus pirmais sapnais mama . . .

Kur svajonės mūsų žydi
Mūsų soduose žaliuos,
Grįšim, grįšim nepaklydę
Svetimų kraštų keliuos . . .

PASLAPTINGOJI LAZDA

Samanė

— Nenoriu valgyti, neskani sriuba, — stumdamas lėkštę kalbėjo Petriukas.

— Tau vis skanu ir neskanu, — barėsi mama.

— Kad jau nenori sriubos, valgyk mėsos su bulvėm, — įsiterpė tėvas.

— Mėsa kieta, — vis nepatenkintas šnekėjo Petriukas, — noriu "ice creamo".

— Ledai bus vėliau, o dabar išvalgyk sriubą, — nenusileido mama.

— Aš visai nevalgysiu! — užsispyrė Petriukas ir nė "ačiū" nepasakęs, spruko pro duris.

— Petriuk, būk namie! — šaukė mama, bet Petriukas jau buvo už durų. — Nežinau nė ką daryti, — skundėsi motina. — Mūsų Petriukas pradėjo visai neklausyti. Paprašyk nešūkauti, tai jis dar garsiau rėkia. Liepk būti prie namų, tai nežinia kur nusidangina. Tikras priešgina!

Petriukas motinos žodžių negirdėjo. Jis jau dairėsi gatvėje, ar nepamatys savo draugų.

Tip-tap-tap, tip-tap-tap, pasigirdo arklio kanopų kaukšėjimas. Ogi kas atvažiuoja! Nedidelis arkliukas traukia gražų vežimuką.

— Kaip būtų smagu juo pasivažinėti, — galvojo Petriukas. — Tiesa, mamytė sakė, kad negalima niekur važiuoti su svetimu žmogum... Bet juk čia ne automobilis ir vežimėlyje sėdi ne vyras, o graži

ponia. Gal ji būtų laimė? — Petriukas prisiminė mamytės pasakas, kaip Lietuvoje laimės rinkdavo neklaūzadas vaikus.

— Čia negali būti laimė! Šitam krašte tikriausiai jokių laimių nėra. Vežimėlis jau čia pat, nors imk ir lipk į jį!

— Petriuk, ar nenorėtum pasivažinėti? — lyg atspėdama Petriuko norą, prašneko ponia.

— Labai! — apsidžiaugė Petriukas ir išoko vežimėlin. Ponia pasižiūrėjo į patenkintą berniuką ir nusišypsojus suragino arkliuką.

— O kad dabar vaikai mane pamatytų! — galvojo sau Petriukas. — Kaip jie man pavydėtų. Tikriausiai jie prašytų, kad ir juos pavežtų, bet aš sakyčiau daugiau nepriimti, nes ponia už dyką negali visų vežioti. Be to, vežimėlis visai nedidelis, o ir arkliukas mažas; ko gero nepavežtų.

Tuo tarpu arkliukas pasuko į kažkokią gatvę. Aplink namus žydėjo gėlės, augo dideli medžiai, kuriuose čiulbėjo paukščiai. Staiga gatvė pasibaigė ir priešais pasirodė didžiulis ąžuolas. Jo nepaprastai storame kamienne atsivėrė platūs vartai ir arkliukas su vežimėliu pateko į tamsų urvą. Aplinkui nieko nebuvo galima matyti, tik girdėjosi arkliuko žingsniai. Pagaliau pradėjo šviesėti. Arkliukas pasuko į pievelę ir sustojo. Petriukas pamatė keistą reginį. Pievoje žydėjo gėlės, bet visos buvo nuleidusios galvutes. Saulė švietė, bet nebuvo spindulių, lyg būtų kuo nors pridengta. Paukščiai skraidė tarp medžių, bet nuo jų čiulbėjimo norėjosi verkti.

— Kur mes esame? — pagaliau paklausė susirūpinęs Petriukas. Ponia, rodos, to klausimo kaip tik laukė.

— Čia yra užburta karalystė. Kas čia kartą patenka, lengvai neišeina!

Petriukas nusigando. Norėjo bėgti, bet kelias pranyko. Bandė šaukti, bet jokio garso nepasigirdo. Rankomis užsidengęs veiduką, jis balsu pravirko.

— Neverk, — ramino švelnus mergaitės balsas, — ašaros nieko nepadės, geriau einam, tave supažindinsiu su šia vieta.

— O kas tu esi? — ranka braukdamas ašaras, paklausė Petriukas.

— Aš čia patekau kaip tu: neruošdavau pamokų, nenorėjau kalbėti lietuviškai, neklausydavau tėvelių, nemylėjau broliuko. Už tai dabar turiu išmokti būt gera.

— Kodėl čia viskas taip keista? — žvalgydamasis aplink, teiravosi Petriukas.

— Tie paukščiai, — aiškino mergaitė, — yra užburti berniukai, jie turi visą laiką skraidyti, nes neklausė tėvelių ir išeidavo iš namų.

— Gal ir tos gėlės yra užburti vaikai? — pertraukė Petriukas.

— Taip, jos yra užburtos mergaitės, kurios pridarydavo mamytėms rūpesčio, nenorėdamos vilktis paduotas sukneles, pūsdavosi prieš drauges, apšnekėdavo kitas mergaites.

— Na, vaikai, užteks šnekėtis! Susipažinsite bedirbdami, — pertraukė poną, kuri iš tikrųjų buvo laumė. — Petriuk, kadangi tu turi greitas kojas, sugauk man paukštį, o tu, Žargone, — kreipėsi į mergaitę, — persodink man gėles. Tik žiūrėk, kad nenukristų nė vienas žiedas!

Likęs vienas, nors ir labai nenorom, Petriukas ėmėsi darbo. Numatęs žemiausiai skraidantį paukštį, ruošėsi tverti, bet tas kaip kulka paspruko pro pirštus, ir apsukęs ratą, nuskrido. Petriukas pamatė, kad čia nebus lengva. Nusimetęs švarkelį, vėl ištiesė rankas. Bet vargeli tu mano! Iškeltos rankos pavargo ir kojos gerokai skaudėjo, o tie paukščiai skrido kaip skraidė. Petriukas pagalvojo, kad namie mamytė tikriausiai rūpinasi. Tur būt mano, kad jis tebelaksto lauke su draugais, o jis čia pas laumę paukščius gaudo. Kad bent pagautų, bet kur tau! Petriukas visai nusiminė ir atsisėdęs valandėlei, užmigo.

Sapne Petriukas mato senelę.

— Nenusimink, Petriuk. Matau, tu nori būti geras vaikas, užtat aš tau padėsiu. Bet ir tau teks gerai pasidarbuoti. Tų paukščių tu niekad nepagausi, bet jei padarysi ką tau sakysiu, pats išsivaduosi ir kitus vaikus išgelbėsi. Jei neklausysi, laumė tave pavers paukščiu ir tada niekados namo nebegriši. Dabar klausyk. Paimk šitą lazda ir eik šia

pieva į šiaurės pusę. Paėjęs dieną, prieisi raketų bazę. Ten tave vilios į vidų, bet tu neklausyk. Jeigu tave norės įtraukti, atsigink lazda. Paėjęs toliau, prieisi tokią trobelę. Prie trobelės sėdės senė. Nieko iš jos neimk. Išsirauk prie jos namo augančių dilgėlių pluoštą, ir nuskynęs tris lapus, suvalgyk. Pakraštyje pamatysi seną šakotą beržą. Pačioje jo viršūnėje, rasi lizdą. Iš to lizdo pasiimk tris kiaušinius ir parsinešk čia. Tik nemėgink lizdo liesti, nesuvalgęs tris dilgėlių lapus, nes tas lizdas užburtas. Kai čia grįši, galėsi paukštį numušti su tais kiaušiniiais, ir tada jį pagausi. Dabar keliauk!

— Petriukas atsibudo, bet buvo visai vienas. Toli pievos gale kilo blanki saulė. Virš galvos tebeskraidė paukščiai. Žiūri, šalia jo guli lazda. Nutvėręs lazdą, Petriukas šoko eiti, bet į kurią pusę? Mėgino prisiminti mokykloje aiškinimą pamoką, kaip reikia rasti kryptį. Deja, jis tuo metu buvo užsiėmęs raketos darymu, ir iš tos pamokos niekas neužsiliko. Apsidairęs pamatė tolimoje augantį medį ir pasuko link jo. Beeidamas prisiminė tėvelio pasakojimą, kad pasaulio šalis galima pažinti iš medžių. Petriukas rūpestingai apžiūrėjo medį ir pamatė, kad viena kamieno pusė buvo apkerpėjusi. Tada jam buvo aišku, kad toj pusėj yra šiaurė. Nieko nelaukęs, lazda švytuodamas, pasiliedo nurodyton kelionėn.

Paėjus gerą galą, pasidarė silpna. Saulė kilo, o su ja didėjo karštis. Petriukas buvo išalkęs ir ištroškęs. Kaip tyčia prisiminė mamos sriubą. O kaip ji būtų dabar skani!

Vakarop Petriukas iš tolo pamatė išsikišusius raketų smaigalius. Priėjus arčiau, pasirodė keisti žmogeliukai. Jų galvos buvo apmautos stikliniais balionais, pro kuriuos matėsi smailos plaukuotos ausys. Kaktoje žibėjo dvi didelės akys, kaip automobilio šviesos. Rudais gaurais apaugusį kūną dengė raudoni drabužiai, sujuosti diržu. Trumpos kojos buvo apautos vidury perskeltais didokais batais. Jie bėginėjo po bazę, plačiai mosikuodami rankomis. Pamatę Petriuką, subėgo prie jo. Apsupę ratu, rodė į blizgančias raketas ir siūlė kelionę į mėnulį. Vienas net užmovė stiklinį balioną ant Petriuko galvos. Viens kitą pertraukdami, siūlė paskraidyti. Vienas su išsipūtusia kaip agurkas nosimi, net žadėjo namo parvežti.

Sunku buvo atsispirti, dar sunkiau nežiūrėti į viena už kitą įdomesnes raketas, kurios viliote viliojo.

— O gal jie tikrai mane namo parvežtų, tada man nebereiktų daugiau vargti. Bet kodėl jų akys taip keistai blizga? Gal jie to ir nori, kad pasiduočiau. Senelė liepė neiti į bazę. Ne, negaliu skraidyti,

kai nuo manęs priklauso kitų vaikų išgelbėjimas, — tvirtai nusprendė Petriukas. Ištiesęs lazda jis sušuko, — Pasitraukit!

Žmogeliukai nustebę ir nusi-gandę, spruko į šalį ir suvirtę į raketą, pakilo į orą. Petriukas keliavo tolyn. Pradėjo temti. Alkis ir nuovargis išsėmė jėgas. Nepajėgdamas toliau keliauti, Petriukas pasiklojo sausų žolių ant didelio akmens ir rengėsi nakvoti. Staiga tolumoje sužibo žiburėlis. Užmiršęs nuovargį, Petriukas pasileido link jo.

Pribėgęs arčiau, rado seną samanomis apaugusį namelį. Prie jo sėdėjo senė su ilgais nešukuotais plaukais. Ant jos išsikišusios kepurės tupėjo nagais įsikibęs juoda katinas. Pro atvirą langą krito šviesa, o viduj matėsi valgiais apkrautas stalas.

— Gal užeisi pernakti? Juk pavargai ir išalkai bekeliaudamas, — maloniu balsu kvietė senė.

Antrą kartą raginti nereikėjo. Keptos mėsos kvapas taip Petriuką viliojo, kad nė nepajuto kaip atsidūrė viduj ir ruošėsi sėsti už stalo. Tik staiga jis vėl prisiminė senelės perspėjimą. Kas daryti? Valgyti taip norisi, bet senelė aiškiai įsakė nieko neliesti. Greit nusigręžęs nuo maisto, Petriukas dūmė laukan. Gal būtų pamiršęs ir dilgėlių išsirauti, bet laimei jos netyčia užkliuvo už rankovės. Nepaisydamas, kad dilgėlės skaudžiai dilgino ranką, Petriukas išrovė pluoštą ir suvalgė tris lapus. Dabar jis pajuto, kad jo jėgos grįžta. Nors burna degė, bet dabar sparčiai žengė pirmyn.

Praleidęs naktį kelionėje, pagaliau priėjo mišką. Netrukus surado ir šakotą beržą. Petriukas prisirišo lazda prie juosmens ir pradėjo kopti. Vos tik pasiekė žemutines šakas, kai kilo baisus viesulas. Medžiai taip siūbavo ir daužėsi vienas į kitą, jog atrodė tuoj ims ir subyrės. Tvirtai laikydamasis už šakų, Petriukas vargais negalais pasiekė lizdą. Jis susidėjo kiaušinius į švarko kišenę ir jau buvo besileidžiąs žemyn, kai pamatė būrį žvėrių apačioje. Jie buvo apsupę medį; jų akys žibėjo, kaip degančios anglys, iš nasrųėjo ugnies liežuviai, ir visi piktai žiūrėjo į Petriuką ir laukė, kol jis nusileis...

— Dabar tai jau prapuoliau, — sušnabždėjo nusigandęs Petriukas. Ausyse kažkas pradėjo ūžti, išmušė prakaitas. Jis atsirėmė į šaką. Nuleista ranka pajuto šone kabančią lazdą. Petriukas atsiminė, kad jis gali ją panaudoti. Greit atrišęs, pamojavo ir paleido į žvėrių būrį. Pamatę atlekiančią lazdą, žvėrys krikdami ir maurodami subėgo į mišką. Petriukas lengviau atsiduso ir pasiėmęs lazdą iškeliaavo į užburtų vaikų karalystę.

Priėjęs tą vietą, jis pamatė, kad viskas tebebuvo taip, kaip pirmiau. Žydi gėlės nuleidusios galvutes, ore skraido paukščiai. “Dabar jums parodysiu, ką galiu!” pagalvojo Petriukas. Petriukas tik švyst, metė vieną kiaušinį į orą, taikydamas į pralekiantį paukštį. Staiga sušvytėjo žaibas ir sudundėjo griaustinis. Petriuką net ant šono parvertė. Lietus pradėjo pilti, kaip iš kibiro. Petriukas nusigando, bet paėmė antrą kiaušinį ir vėl sviedė. Sužaubavo paskutinį kartą, žemė sudrebėjo ir viskas nutilo. Užgautas paukštis nusileido šalia Petriuko ir atvirto į berniuką. Kiti paukščiai pradėjo leistis ir atvirtę berniukais rinkosi prie Petriuko. Visi džiaugėsi ir dėkojo už išgelbėjimą. Tik staiga pasigirdo baisus riksmas. Atsigręžę pamatė atbėgančią raganą su katinu ant kepurės. Jos plaukai buvo sutaršyti ir veidas baisiai piktas, ji tiesė rankas į Petriuką ir jau būtų nutvėrus... Vaikas griebė paskutinį savo kiaušinį ir paleido į ją. Ragana nustebo, nusileido rankas ir pradėjo mainytis į gražią karalaite. Ji nusišypsojo ir tarė:

— Ačiū, Petriuk, kad mus išgelbėjai. Jau dvidešimt metų, kai pikta laumė mane pavertė ragana. Dabar galėsiu grįžti į savo karalystę. Bet bėkim pažadinti mergaites, jos dar tebemiega gėlių žieduose...

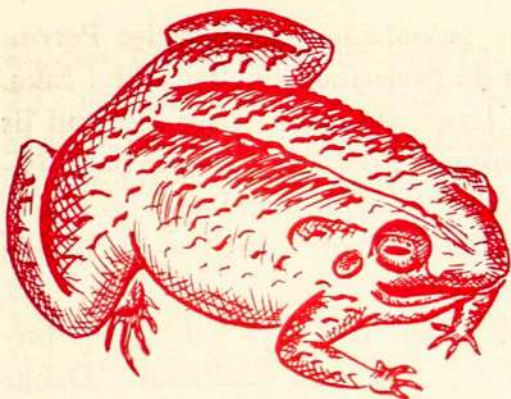
* * *

Petriukas pakėlė galvą... Pro atvirą langą švietė saulė, į kambarį veržėsi pavasario oras, lauke čiulbėjo paukščiai, o palangėje linksmai šypsojosi mamytės gėlės. Prie Petriuko lovos stovėjo lazda, o ant jos buvo šviežiai įpiauti žodžiai:

Save nugalėsi — daug laimėsi.

Apačioje žodžių buvo du maži paveikslai — paukštis ir gėlė.

VLADAS

J. Slėnys

Vladas buvo labai didelis varliukštis. Jis gyveno prūde. Kadangi jis buvo toks labai didelis, jis visuomet gyrėsi. Jis sakydavo visoms kitoms varlėms:

Aš esu pats didžiausias visame pasaulyje!

Aš turiu geriausią balsą visame pasaulyje!

Aš turiu žaliausią nugarą visame pasaulyje!

Aš turiu ilgiausias kojas visame pasaulyje!

Aš esu pats varliausias varliūkštis visame pasaulyje!

— ir dar,

Aš turiu didžiausias akis visame pasaulyje!

Vladas buvo didžiausias varliūkštis prūde, bet jis nebuvo didžiausias visame pasaulyje. Jis turėjo gerą balsą, bet ir kitos varlės turėjo neblogus balsus. Jo nugarą buvo tik vidutiniai žalia, bet ne pati žaliausia prūde. Jis turėjo gan ilgas užpakalines kojas, bet jo priekinės kojos nebuvo tokios labai ilgos. Iš tikrųjų, jos buvo gana trumpos. Tik vieną tiesą jis pasakė — Vladas tikrai turėjo didžiausias akis, gal net didžiausias visame pasaulyje.

Vladas gyrėsi ir gyrėsi — ryte, tiesiai po pusryčių, per pietus, ir vakare, jis vis gyrėsi. Net prieš eidamas gulti, jis nepamiršdavo visiems priminti, koks jis nepaprastas. Kitos varlės priprato prie Vlado amžinų kalbų. Vidmantas ir Valentina varlės tik šmukšt ir pasinerdavo po vandeniu. Vladas buvo labai nepatenkintas. Jis norėjo, kad visi jo klausytų. Jis norėjo būti pats svarbiausias ir garbingiausias visame prūde.

Vieną rytą Vladas nutarė, kad jis taps karalium.

— Mūsų prūde niekad nebuvo karaliaus. Aš aišku, žinoma, berods, esu pats tinkamiausias.

Vladas priplaukė prie kitų varlių ir ėmė dainuoti:

Aš būsiu varlių karalius!

Aš būsiu varlių karalius!

— Gerai, jei nori, būk! — tarėsi kitos varlės. — Pamatysim kaip tau patiks.

Valentina atnešė žolių, kurios auga vandenyje ir nupynė Vladui vainiką. Vidmantas nuskynė blizgantį lapą ir padarė apsiaustą. Tada jie pasišaukė Vladą ir uždėjo jam vainiką ir apsiaustą.

Vladas jau buvo pasiruošęs vėl išdrožti prakalbą, bet Valentina jį pertraukė.

— Jūsų didenybe, prašau atsisėsti ant šito sosto. Čia yra pats aukščiausias kupstas visame prūde, tai bus Jūsų sostas.

Vladas atsisėdo ant kupsto. Visos varlės atėjo ir nusi-
lenkė prieš jį: Tegyvuoja mūsų karalius!

Vladas nusišypsojo. Jis buvo labai patenkintas. Štai ko jis laukė visą gyvenimą. Visos varlės pagiedojo jam dar vieną giesmę ir nuplaukė. Vladas liko vienas. Jis buvo karalius ir užtat negalėjo palikti savo sosto. Per pietus varlės atnešė Vladui maisto. Jis pavalgė ir nutarė truputį paplaukioti.

— Oi ne! — sušuko visos varlės. Tu negali nulipti nuo sosto. Kas gi atsitiks su tavo vainiku ir apsiaustu? Oi ne, karalius turi sėdėti soste!

Vladas sėdėjo ir valgė, valgė ir sėdėjo. Jam pradėjo baisiai nusibosti. Kad tik, kad tik, gal galima būtų, gal... — galvojo Vladas labai liūdnai.

Viena maža varlytė pastebėjo dvi ašaras krentančias iš Vlado didelių akių. Ji greit nuplaukė pas kitas varles ir joms pranešė. Varlės nuplaukė pas karalių:

— Klausyk, Vladai, ar jau gana?

— Gana, gana. Būt karalium jau gana!

— Gerai, bet kaip su tavo žaliausia nugara, ir kaip su geriausiu balsu ir ilgiausiomis kojomis? Jei tu pats geriausias visame pasaulyje, kaip tu gali būti vienas iš mūsų?

— Ne, ne, ne. Aš noriu būti toks, kaip pirmiau, tik tylesnis ir geresnis ir — draugiškesnis...

Visos varlės nusišypsojo ir leido Vladui nultipti nuo sosto. Vladas pasinėrė po vandeniu ir buvo pats laimingiausias varliūkštis visame pasaulyje — tik aišku, šį kartą jis niekam nesigyrė.

TĖVO DIENA

N. Butkienė

Birželio mėnesį vaikai švenčia Tėvo dieną.

Ši mėnesį visur prasideda sporto sezonas atvirame ore. Lengvaatletai treniruojasi bėgimuose, šokimuose, disko ir ieties metime. Kasdieną būna pilnos golfo ir lauko teniso aikštelės. Vaikai prakaituoja, bežaisdami sviediniu.

Jonukas nutarė savo draugams pasiūlyti Tėvo dieną suruošti sportinius žaidimus.

— Beveik visi mūsų tėveliai mėgsta sportą ir dažnai eina rungtynių pažiūrėti. Tai bus jiems malonu, jeigu mes Tėvo dieną suruošime tokią šventę.

Visi jam pritarė.

Jonukas suplanavo žaidimų programą. Jis numatė 60, 100 ir 200 jardų bėgimą, šokius su kartim ir be jo, ir disko metimą. Žinoma, nei karties, nei tikro disko jie neturėjo. Kartį turėjo jiems atstoti ilga lazda nuo šluotos, o disko vietoje surado apskritą medinį dangtelį. Pratimams Jonukas parinko vieną miesto aikštelę.

Bet jų visų jėgos buvo nelygios, pradedant Jonuko, 12 metų amžiaus, ir baigiant Algiuko, 6 metų. Jonukas kartą buvo skaitęs laikraščio sporto skyriuje žodį "handicap". Tas žodis jam buvo nesuprantamas ir jis pasiteiravo pas savo tėvą. Tėvas jam paaiškino, kad esant nelygaus pajėgumo dalyviams, nustatoma tų jėgų išlyginimas, atsižvelgiant į kiekvieno pajėgumą, pavyzdžiui, jei reikėtų prabėgti 1000 jardų, tai per tą patį laiką stipriausias bėgikas turi prabėgti visą tūkstantį, silpnesnis — 900, o pats silpniausias — 800. Toks išlyginimas vadinasi "handicap".

— Klausykite, mes darysime “handicap”, — Jonukas autoritetingai pasakė draugams.

— Kas gi yra tas tavo “handicap”? — paklausė visi jo draugai, pirmą kartą išgirdę tokį keistą žodį.

Jonukas kaip mokėjo jiems išaiškino šį žodį ir visiems suskirstė bėgimo tarpus. Bijodamas pats pralošti, jis taip suskirstė, kad visi dalyviai baigtų bėgimą pagal pajėgumą: Jonukas buvo pirmas, Algiukas paskutinis.

— Koks čia “handicap”? — užprotestavo visi. — Mes ir be jo taip baigtume.

— Netriukšmaukite, mes padvigubinsime tarpus.

Dabar mažiausias Algiukas turėjo prabėgti 50, o didžiausias Jonukas 100 jardų. Kiti buvo pastatyti tarp jų.

Jonukui surikus “viens, du, trys”, visi pasileido bėgti ir atbėgo tokia eile, kaip buvo sustatyti: Algiukas pirmas, Jonukas paskutinis.

— Aš nugalėjau! — džiūgavo Algiukas.

— Man tokio “handicap” nereikia. Aš niekuomet nesugebėsiu laimėti, — užprotestavo Ignutis.

— Palaukite, mes dar kartą pabandysime. Pirmą kartą tarpai buvo permaži, antrą kartą perdideli. Dabar paimekite vidurkį, — pasiūlė Jonukas.

Bet šį kartą neatsirado norinčių bandyti vidurkį.

— Geriau žaiskime tinklinį, — pasiūlė mergaitės.

Pasidalinę į dvi komandas, jie pradėjo žaidimą. Jonuko buvo visur pilna, už tai negalėjo pasireikšti Algiukas, todėl jam pasirodė nuobodu ir jis pradėjo nerimauti. Kitiems taip pat greit nusibodo žaisti ir visi be ūpo grįžo namo.

Bet Jonukas nenorėjo atsisakyti nuo savo sumanymo, ir kitą dieną pasakė vaikams:

— Žinote ką? Mes padarysime bokso rungtynes. Tėvai jas mėgsta. Jau šiandien pradėsime pratimus.

Visiems vaikams, ypač berniukams, šis pasiūlymas patiko.

Bet mergaitės, Katrytė su Mildute, tuoj nubėgo į sandeliuką ir iš ten atnešė neštuvą.

— Ignai, Algiuk, atsigulkite! — paliepė jos. — Mes, kaip būsimos slaugės, turime pasitreniruoti išnešti sužalotąjį.

Ignučio ir Algiuko nereikėjo du syk prašyti. Jie tuoj atsigulė ant neštuvų, nuduodami sužeistuosius, užmerkė akis ir bejėgiškai nuleido rankas.

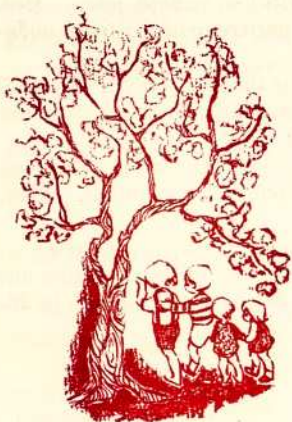
Visi pajudėjo Ignučio namo link. Tuo metu pro langą Ignučio motina iškišo galvą ir, pamačius gulinčius vaikus, persigando ir pradėjo šaukti:

— Ką jūs padarėte berniukams? Kas juos sumušė?

— Nusiraminkite, ponია. Tai tik pratimai būsimoms bokso rungtynėms per Tėvo dieną, — nuramino ją Jonukas.

Deja, vaikams nepavyko tais metais bendrai atšvęsti Tėvo dienos ir suruošti bokso rungtynių. Oras pasitaikė lietingas ir bokso sportas neįvyko. Todėl kiekvienas vaikas pasveikino savo tėvelį atskirai, apkabinęs, išbučiavęs ir palinkėjęs jam ilgiausių metų.

DRAUGAI

L. Žitkevičius

Po kiemėlį tu sukies,
Ir dainuojį, ir juokies.
Kas tiek džiaugsmo mums atneš!
Kur tik tu, tenai ir aš!

Linksma žaisti mums kartu:
Kur tik aš, tenai ir tu.
Kas tiek džiaugsmo mums atneš!
Kur tik tu, tenai ir aš!

Opa opa, o čia čia —
Sviedinukas mums jau čia!
Kas tiek džiaugsmo mums atneš!
Kur tik tu, tenai ir aš!

Į mokyklą aš skubu
Vis ne vienas — vis abu.
Visad visad mes kartu:
Kur tik aš, tenai ir tu!

PIEVOJE

O. B. Audronė

Ramunėlę baltą
Pašaukiu vardu —
Pieva margaspalve,
Žydinčia
Brendu.

Smilgos nurasoja,
Meldžiasi tyloj —
Pievos gražumėliu
Vakaras atjoja.

Supkite, pušelės,
Dainą vakare.
Supkite, berželiai,
Dainą
Ir mane.

“EGLUTĖ” nuoširdžiai sveiki-
na visus savo skaitytojus, lin-
kėdama linksmiai ir gražiai
praleisti vasaros atostogas, o
rudeniui atėjus, ji jus vėl atlan-
kys, savo margais puslapiais
palinksmins. Iki pasimatymo!

AR ŽINAI . . .

Apie spalvas?

- Mokslininkai sako, kad mes galime matyti nuo 340,000 iki dviejų milijonų spalvų.
- Vienas vyras iš dvidešimt negali atskirti raudonos nuo žalios spalvos, arba neįmato vienos arba antros; bet tik viena moteris iš dviejų šimtų turi tą pačią problemą. Tokių žmonių, kurie neatskirtų geltonos, mėlynos ar violetinės spalvos, beveik nėra.
- Įvairios spalvos geriau būna matyti skirtinguose dienos laikotarpiuose. Saulei tekant, mėlyna spalva aiškiau matyti, negu raudona. Vidudienį, priešingai — raudona aiškesnė. Kai saulė leidžiasi, raudona, geltona ir oranžinė spalva dingsta ir atrodo, kaip juoda, o mėlyna ir violetinė visai aiškiai matyti, žalia spalva tampa pilka.
- Dirbtina šviesa taip pat pakeičia spalvas. Rožė atrodytų juoda mėlynoje ar žalioje šviesos, oranžinė geltonoje šviesoje, ir pilkai-raudona raudonoje šviesoje.
- Saulės spinduliai saulėtą dieną yra beveik tobulas mišinys visų spalvų, nes tada būna balta šviesa.
- Žmonės pritaiko visokių reikšmių įvairiom spalvomis. Indijoje, juoda, raudona ir geltona apsaugo nuo piktų dvasių, kurios nekenčia šitų spalvų. Japonijoje, raudona ir violetinė spalva laikomos stebuklingomis. Kai kurie škotai mano, kad žalia reiškia nelaimę, bet Mohametonai ją labai mėgsta, nes sakoma, kad Mahometas dėvėjo žalius rūbus. Viena grupė indėnų - Amerikonų negali pakelti mėlynos spalvos; kita giminė sako, kad raudona spalva reiškia pasisėkimą, mėlyna — nelaimę, o balta — laimę.

UŽBURTAS VYŠNIŲ SODAS

(Padavimas)

Alfonsas Vambutas

Ten toli toli, narsumu išgarsėjusiame Žemaičių krašte, didingas Platelių ežeras⁽¹⁾, tyliai banguodamas, skalavo gražius krantus. Iš vakarų pusės jo pakrantė buvo apaugusi įvairaus dydžio liemeningais medžiais, o iš rytų — dunksojo tamsūs miškai.

Pasakingoje gamtos grožybėje, kur ežero vidury ramiai tūnojo aukštai iškilusi sala, aplink, tarsi išmėtyti vainikai, ją supo dar trys mažesnės salelės, sodriais augalais ir vešliomis žolėmis pasipuošusios.

Visos keturios salos su ežero pakrante jungėsi slaptais po vandeniu išklotais pusiau skeltų senųjų grindiniais. Storais kuolais paremti, vieno metro gilumoje. Žemaičiai kūlgrindomis juos pavadino. Priešams užpuolus, tuo povandeniniu grindiniu gynėjai į aukštai iškilusią salą subėgdavo ir iki paskutinio kraujo lašo gindavosi. Moterys su vaikais ir senukai su manta pasislėpdavo likusiose salose, kurios iki šių dienų bobiakalniais vadinamos.

Aukštai iškilusioje saloje nuo neatmenamų laikų augo dievaičio Kerniaus garbei pašvęstas vyšnių sodas. Jį saugojo ir prižiūrėjo visų dievų mylimas ir apylinkės gyventojų gerbiamas žynys Rusteika su vaidilutėmis.

Prie amžinai rusenančio aukuro, saulei tekant ir nusileidžiant, Perkūno garbei jie atnašaudavo aukas. Iš jų jautrių krūtinių aidėjo graudingos raudos⁽²⁾, kanklių lydimos, kuriomis kankliavo apakęs senelis žygonis⁽³⁾ Bedalis. Nuoširdžiai maldaudami Žeminėlę⁽⁴⁾ gausaus derliaus sulaukti ir padėti permaldauti Ežerinį⁽⁵⁾, kad saulės šventei⁽⁶⁾ atėjus, nuo staigaus potvynio apsaugotų.

Iš sultingai prinokusių vyšnių vaidilutės gamindavo sunką ligo-niams gydyti, o jų sėklas išdalydavo žmonėms sodų veisimui. Todėl Lietuvoje ir užsiliko paprotys prie sodybų sodinti vyšnių medžius.

Žemaičių pasididžiavimas vyšnių sodais nuskrido toli už jūrių-marių ir pasiekė žiaurųjį Afrikos valdovą Ašmetą. Išpūsta žinia pasklido, kad gintariniame krašte, Platelių ežero saloje, vyšnios noko kokoso didumo ir jų medžių lapai buvo didesni už palmių. Bet pats didžiausias garsas ir nustebimas iš lūpų į lūpas sklido, kad, jei kas jų sunkos paragaus, amžinai jaunyste žydės, nesirgs, bus sveikas ir stiprus.

Jaunystės pasiilgęs, pavydo kankinamas, pasenęs Ašmetas žūt būt įsigeidė vyšnių sunkos atsigerti ir atjaunėti. Bet to negana. Jis buvo slapta nutaręs pasivogti sėklų, o Platelių vyšnių sodą išnaukinti. Ilgai negalvodamas, jis su savo šimtu ištikimų karių, pirklių drabužiais persirengęs, per plačiąją jūrą pasileido keliauti.

Jūros ir Kuršių marias priplaukęs, prie Nemuno jis pamatė neregėto grožio gintarinę pilį su trylika apvalių bokštų. Ant kranto išlipęs, turgavietėje išdėstė savo prekes ir pirkėjams suktai skundėsi, kad jo gražuolė žmona nepagydomai serga. Prašė parodyti kelią į Platelių ežerą. Jautri ir gailestinga žemaičio širdis jo pasigailėjo, ir kelią parodė. Tąsyk pro šalį jojo riteris Rasutis. Jų pasikalbėjimą išgirdęs, suprato klastą ir suskubo valdovui Borkui, kuris tada valdė kraštą, pranešti. Šis nejuokais susirūpino. Atskaitęs dešimt drąsiausių savo karių, pavedė Rasučii vadovauti ir pirklius iš paskos sekti.

Žemaičių kelio gerai nesusigaudydamas, Ašmetas su kariais per niūksančius miškus ilgai klaidžiojo, kol Platelius surado. Išvargęs, uodų ir širšių sukandžiotas, nusilpo ir sustojo poilsui. Tarnai ištiesė palapinę ir paklojo minkštą guolį. Vaitodamas atsigulė ir leido kariam iki vidurnakčio taip pat pasilsėti. Rasutis su savo kariais juos miegančius aplenkė ir nuskubėjo pranešti žyniui apie artėjantį pavojų.

Tuo metu Žemaitiją ištiko tokia baisi kaitra, kad net Platelių ežeras išdžiūvo. Suskilusioje žemėje prasivėrė plyšiai ir gyventojams gresė pavojus nuo bado ir troškulio išmirti. Tik vyšnių sodui sausra nepakenkė, nes medžių šaknys saloje pakankamai drėgmės turėjo ir, lyg niekur nieko, nuostabiai žydėjo.

Žynys susijaudino matydamas, kad povandeninis grindinys, lyg kokia kerėpla, kyšojo ir priešui rodė kelią. Nuliūdęs ties aukuru sustojo ir įmetė saują džiovintų kadagių uogų. Dūmai aukštyn kildami užtemdė mėnulio šviesą ir skaisčiai mirksinčios žvaigždutės užgeso. Apsidairė, žvilgterėjo į vyšnių sodą, giliai atsiduso, ištiesė rankas ir pradėjo dievus graudžiai maldauti:

— Visagalintis Perkūne, pasigailėk savo vaikų! Juk žemaičių dosnumą gerai pažįsti... Jei Ašmetas nebūtų norėjęs sodą išnaikinti, bet būtų geruoju paprašęs vyšnių sunkos, mielai duočiau. Bet dabar... Užburk sodą ir užtvindyk ežerą, kad piktasis priešas nerastų kelio, — ir žynio galva, tarsi prinokusi varpa nusviro.

— Ir visi dievaičiai!... pridūrė vaidilutės.

Tąsyk dangus pamažu niaukėsi ir linko lyti. Gaivinančiam vėjeliui švelniai pūstelėjus, kaitra iš karto atvėso. Subruzdavo žemaičiai, atkuto ir, čiupę savo ginklus, sušuko:

— Dievai išklausė žynio maldos, mes kovą laimėsime!...

Dievaitis Perkūnas, pamatęs klastingą Ašmetą su kariais žengiant per grindinį atimti vyšnių sėklų, be galo supyko. Ūmai danguje švystelėjo auksinė šviesa ir kiek palūkėjęs trenkė griaustinis. Po to dangus prakiuro ir, tarsi iš kibiro, be sustojimo pradėjo smarkiai pilti lietų. Nuo trenksmo sudrebėjo ežeras ir pro visus plyšius veržėsi vanduo, tartum išėlusį jūrą, uždamas užliejo užburtą vyšnių sodą ir kitas salas, čiabuvių ir priešus. Tik Rasutis ir jo kariai išsigelbėjo, nes buvo ežero pakrantėje pasislėpę suduoti priešui smūgį iš nugaros.

Kai rytas išaušo, nublėso mėnulis ir skaisčiai mirksinčios žvaigždutės. Akiratyje iš prakirpto dangaus iškilo vyšniškai nurausvinta saulė, lyg gabi dailininkė, vaivorykštės motyvais spalvingai dažydama apylinkę. Pakilęs ežero vanduo, sausros įrėžtu žemėje plyšiu susijungė su Manija (7), vėliau apylinkės gyventojai jį Babrungo upe-liu (8) pavadino. Vandeniui nuslūgus, į ežero paviršių iškilo visos keturios salos. Bet vyšnių sodo nesimatė. Jokia gyvybė nesirodė. Tik ežeras neramiai bangavo ir pykdamas šėlo.

Nuo to laiko, tartum vėjai, nuskrido daug metų ir žygoniai apie nuskendusį vyšnių sodą sukūrė dainas. Bet žemaičiai nemėgo jų dainuoti, nes jos buvo per liūdnos.

Daugelį metų po šio atsitikimo pro Platelių važiuo karalienė Bona (9). Ežero salomis ir puikiais vaizdais susižavėjusi, pasistatė čia sau pilį ir bažnyčią, kurią vėliau sugriovė švedai. Iš to laiko Pilies saloje yra išlikusių mūro griuvėsių. Nepriklausomos Lietuvos laikais prie Platelių ežero suvažiuodavo daug meškeriojų, nes ten veisėsi skanios seliavos ir šalviai (10). Taip pat netrūko turistų, net iš užsienio. O senais laikais didikas Oginskis Platelių ežere žiemos metu rengdavo arklių lenktynes.

* * *

(1) Didžiausias, gražiausias ir giliausias ežeras visoje Žemaitijoje yra Plateliai (Virkštos). Jo gylis 46 m., plotis 12 kv. km., randasi 16 km. į šiaurę nuo Plungės.

(2) Rauda, tautosakos žanras; jausmų reiškimas balsu pusiau dainuojant, netekus artimo žmogaus arba kokia kita skausminga proga.

(3) Žygonis — tarpininkas tarp žmonių ir dievų.

(4) Žeminėlė — žemės dvasia.

(5) Ežerinis — ežero dvasia.

(6) Mūsų senoliai pavasari, apie Šv. Jurgį, švėsdavo saulės šventę.

(7) Minija 207 km. ilgumo, žymiausioji Žemaičių upė, įteka į Kuršių Marias.

(8) Babrungas, arba Bebrungas, Telšių aps. Plungės vl. upė. Minijos dešinysis int., 41 km. ilgio. Teko iš Platelių ež.

(9) Bona, jos tėvas Gian Galeazzo Sforza buvo Milano kunigaikštis, o motina Aragonijos Izabelė — Neapolio karaliaus Alfonso duktė. Bona, ištekėjusi už Žygimanto II, buvo Žygimanto Augusto motina. Būdama Lietuvos kunigaikštienė ir Lenkijos karalienė, pasižymėjusi Lietuvai naudinga veikla.

(10) Seliava ir šalvis ežeruose randamos žuvis.

▲ DĖMESIO ▲

- Skaitytojai, kurie nori talpinti **nuotraukas** "Eglutėje", prašomi atsiųsti \$2.00 mažos nuotraukos, \$3.00 didelės nuotraukos klišių išlaidoms padengti.
- Visus **rašinius** skiriamus "Eglutei", prašom prisiųsti prieš mėnesio 10 d., mėnesį prieš "Eglutės" numeriui išeinant: pavyzdžiui, skiriant rašinį rugsėjo numeriui, reikia jį prisiųsti prieš rugpiūčio 10 d. Jei redakcija negaus ligi to laiko, nebus galima rašinį talpinti skirtame numeryje.

ŠMUKŠT! IR JAU ATOSTOGOS

Linutė

Pievoje sukosi juodas taškas. Į vieną pusę, į kitą pusę, atgal, pirmyn iki visai sustojo. Saulutė švietė. Gėlytės žydėjo. Puputis pyko...

— Ma-my-te, — pakeltu balsiuku cyptelėjo, — kur tu? Greitai!...

Nė viena smilga nesujudėjo nuo peliuko plono, bet garsaus cyptelėjimo. Mamytė buvo per toli ir nieko negirdėjo. Visa buvo taip, kaip prieš cyptelėjimą. Dar kartą, ir dar kartą ir, rodos, 3,000 kartų cyptelėjo ir niekas negirdėjo. Peliukui atrodė, kad visa vasara praeis, kol jis išsinarplios. Ir meškerei reikėjo tiktai visai trumpo galiuko siūlo. Puputis ilgai jo ieškojo ir dabar pilna, pilna, visur ir ant žemės ir ore. Daug, daug galų, tik nė vieno plyšio per kurį nors uodegytę būtų galima iškišti. Peliukas jautėsi lyg uždarytas siūlų kalėjime.

Jau temo. Mamytė atkando sūrio gabaliuką ir dešros ir padėjo peliukui. Puputis negrižo... Tik kai žvaigždelės mirksėjo danguje, mamytė išgirdo kažin kokį keistą trinktelėjimą. Durys sudrebėjo. Mamytė staiga šoktelėjo prie lango. Išgąstis tuoj dingo, kai pamatė savo peliuką siūlų kamuolyje krebždantį į duris. Ji šypsojosi...

— Puputi mano, kas tau dabar atsitiko?

— Aš tik norėjau nutraukti siūlo galą. Ir traukiau ir netrūko ir vėl traukiau iki viskas susipainiojo. Ir aš...

Tikrai siūlų buvo visur ir visokių galų, nes peliukas kando kur tik galėjo bet plyšio niekur nebegalėjo padaryti.

— Peliuk, čia yra skylutė... Ir tuoj pačiupus už uodegytės traukė peliuką laukan.

— Auč, mamytė, nutruks. Netrauk. Skauda!

Mamytė visai neklausė. Kaip tik priešakinėmis kojytėmis peliukas pasiekė žemę jis labai staigiai šoktelėjo ir taip krito ant snukučio į krūvą plytų, kad ant nosytės iškilo didelis guziukas.

— Kas dabar daryti, — šaukė Puputis...

Siūlų tinklai pasiliko už durų, o Puputį mamytė įvedė vidun ir uždėjus vaistų paguldė kamputin. Oi, kaip skaudėjo nosytės galiuką.

— Mamytė, ar aš išgysiu iki vasaros? Mamytė, man būtinai reikia.

Mama pelė šypsojosi...

— Atostogos dar toli. Dar tik birželio vėjelis švelniai pučia. Išgysi peliuk, išgysi dar daug savaičių.

Peliukas rūpinosi ir net naktimis nemiegojo. Ar jis tikrai pasveiks? Ar tikrai galės eit žuvaut? O gal mamytė daugiau niekur vieno nebeišleis, nes vienam vis kas nors keisto atsitinka... Begulint kamputyje darėsi vis karščiau ir karščiau. Peliukui atrodė, kad ir dienų pritruks belaukiant. Kad ir saulutė pavargusi daugiau nebešildys ir peliukas sirgs, sirgs ir niekad neišgis...

Bet atėjo diena. Labai saulėta ir karšta ir peliukas pasidaręs meškerę ir suradęs daugybę sliėkų bėgo takeliu per pievas... Sutrynė daug baltuojančių ramunių ir bėgo prie upelės, kur mamytė jį vis vesdavosi, kai jis dar buvo visai mažas peliukas. O dabar jau jis bėgo vienas ir nieko nebijojo.

Meškerės siūlas maskatavosi prie pat dar skaudančios nosytės. Tas juodas siūlas. Tas tikras begėdis, kuris jam ant nosytės tokį didelį gužiuką užtupdė. Upeliukas, rodos, tekėjo visai netoli namų. O dabar, kur jis? Peliukas dairėsi. Kai pribėgo prie medinio tiltelio, ant kurio su mamyte sėdėdavo ir žiūrėdavo į varlytes, upelis buvo sausas. Net kojytėm suvilgyti nebebuvo vandens. Peliukas nusiminė ir pailgu snukučiu pradėjo riedėti sūrios ašaros.

— Gal aš tikrai truputį perilgai sirgau?

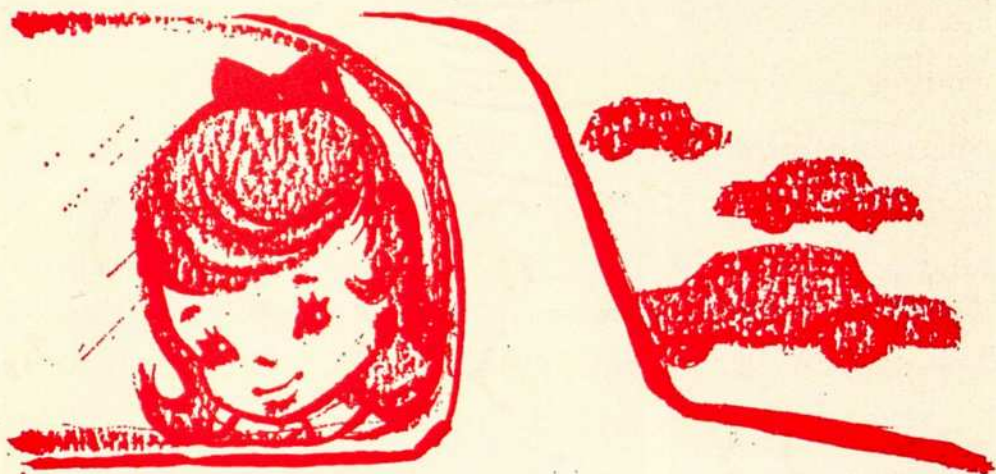
Saulutė kepino. Dideli lašai, viens po kito tekšt... tekšt ant akmenėlių. Jei Puputis būtų ilgiau ten sėdėjęs gal ir būtų atsiradęs upelis. Bet jis greit kilstelėjo ir pasileido namo. Ir meškerė ir sūris pasiliko ant tiltelio.

— Mamyte, mamyte, aš nebūsiu meškeriotojas. Mano upelis visai sausas, ten tik tylūs akmenėliai guli.. Mamyte, gal mes kur kitur važiuotume šią vasarą?

Mamytė jam dar nieko neatsakė, bet dienos ejo ir atsitiko kas tai labai nuostabaus. Pupučiui nuo nosytės dingo guziukas. Ir dar kas! Vieną dieną jis pamatė didelę mašiną, kuri stovėjo prie pat namo. Visi nešė lagaminus. Peliukas prisiminė, kai jis važiavo į šiaurę. Pribėgęs prie mamytės klausė:

— Kur važiuoja ta mergytė? Ar irgi į šiaurę?

Mamytė aiškino peliukui, kad vaikučiai išvažiuoja stovyklaut.

— Kažin ar ir aš galėčiau?

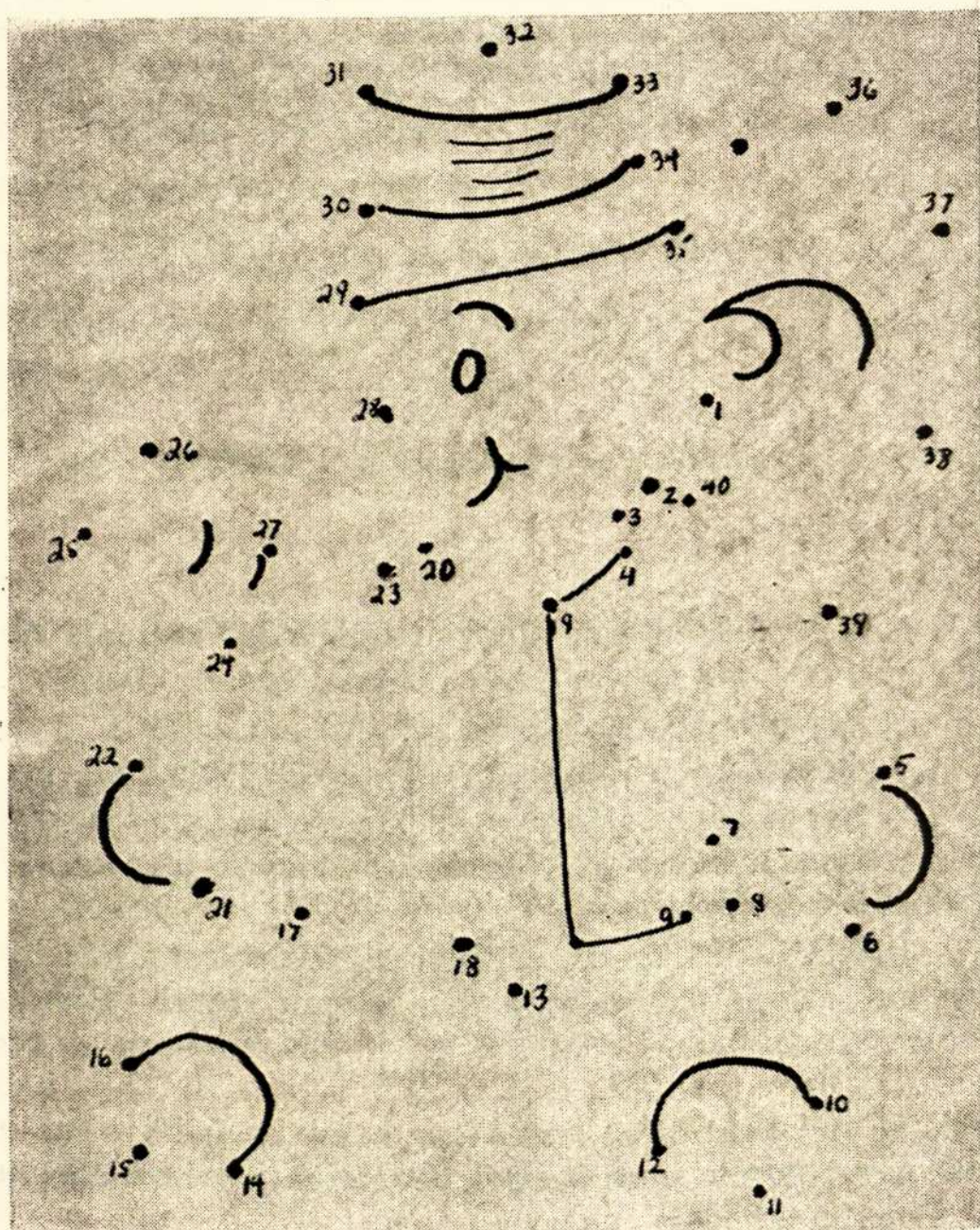
— Bet ten ne peliukam stovykla, tavęs nepriims...

— Bet aš noriu... Mamyte, dabar vasara ir net lagaminų nereikia, aš maisto pasiieškosiu, o kelnų man tik vienų užteks. Aš ilgai nebūsiu.

Didelis ponas jau ėjo priverti užpakalines mašinos duris, kai peliuko mama stumtelėjo Puputį vidun. Peliuką staiga apėmė baimė, o kaip aš grįšiu pas mamą, jeigu ten bus tiek daug tokių pat vaikų? Kaip aš atpažinsiu su katrais aš turiu grįžti?... Pasistūmėjo užpakalinėmis kojytėmis ir jau norėjo šokti laukan, bet staiga pajudėjo mašina ir Puputis išriedėjo stovyklon...

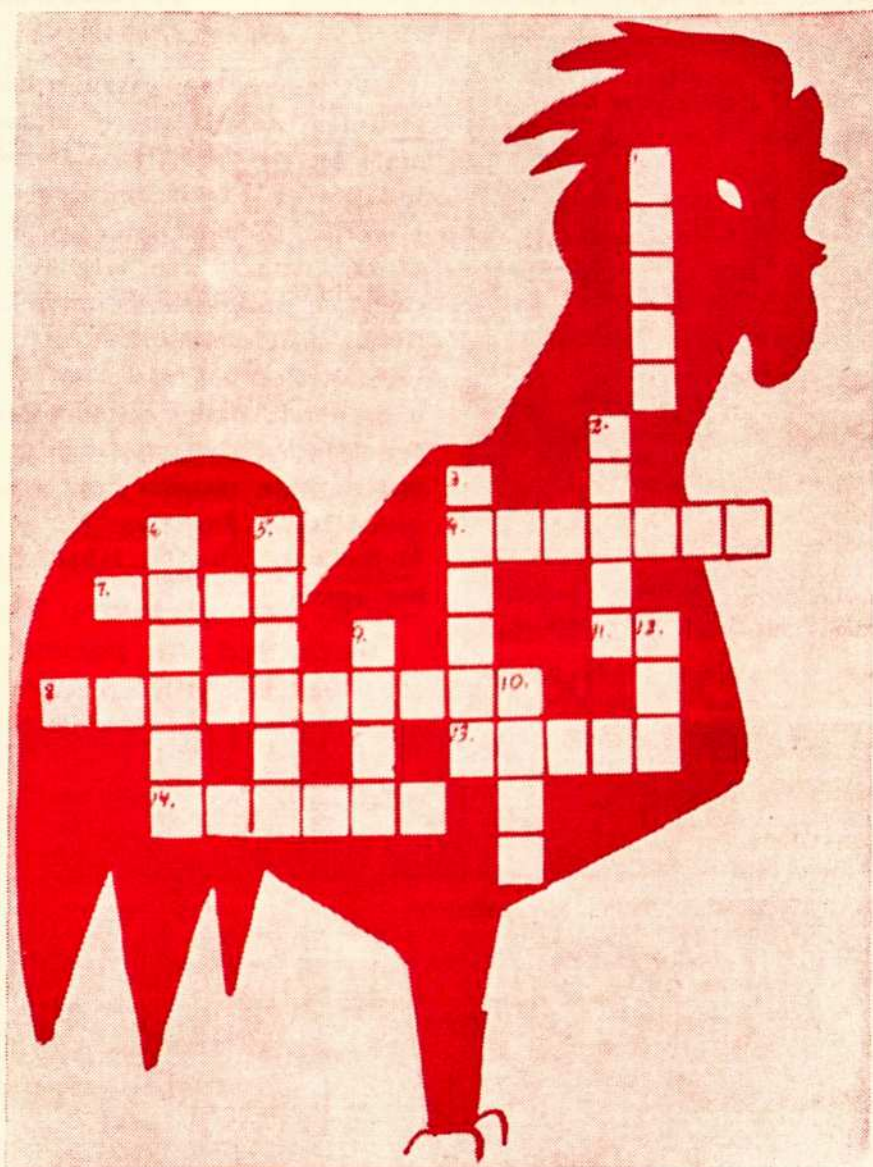
TRUPUTĮ PAGALVOK

Aš žvėriukas toks esu,
Kartais cirke gyvenu.
Mėgstu aš šiltus kraštus,
Ypač Afrikos miškus.

Sujunkite taškus ir sužinosit koks čia žvėriukas.

GAIDŽIO GALVOSŪKIS

Skersai:

4. Ne kaimas.
7. Vanduo varva pamažu.
8. Namas vasarojimui.
11. Klausimo žodelis.
13. Šliužas šliauš, paukštis
14. Sekliai

Žemyn:

1. Šiame galvosūkyje matau
2. Tempiasi.
3. Prie jūros randasi
5. Mašina juo vairuojama.
6. Apstus.
9. Laukan, sutrumpinta.
10. Sunkus daiktas vandeny
12. Atras.

(Atsakymai psl. 31)

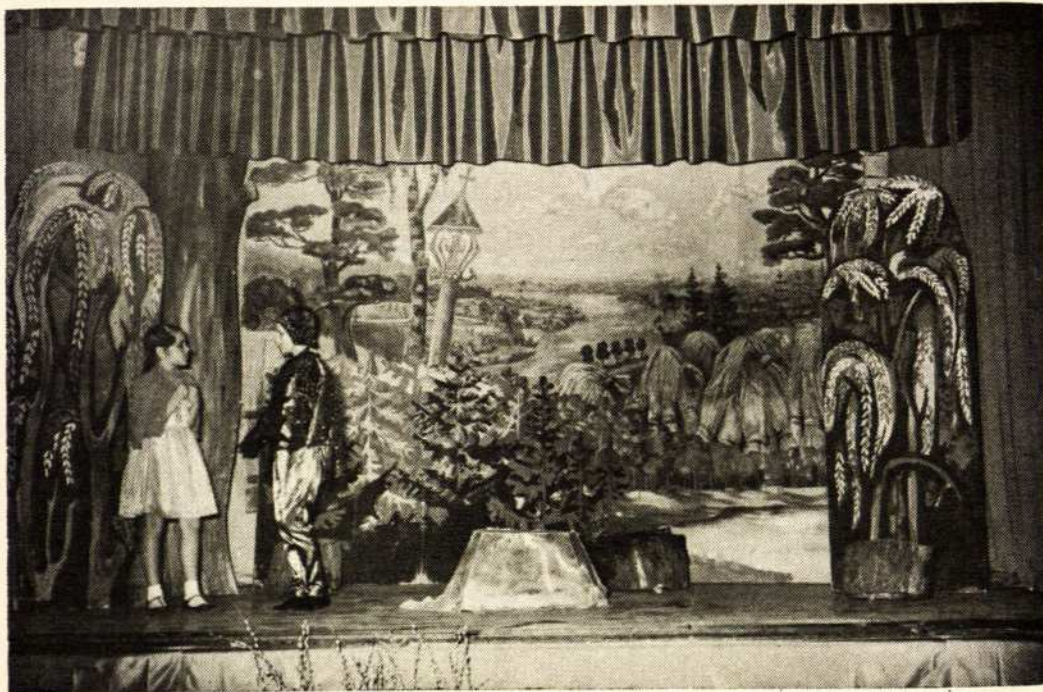
PAS SKAITYTOJUS

MENO DIENOS MELBOURNE, AUSTRALIJOJE

1964 metais viso pasaulio lietuviai ypatingai minėjo mūsų tautos pirmojo klasiko, Kristijono Donelaičio, sukaktuves, paskirdami visus metus jo garbei. Melbourne ta proga įvyko Meno Dienos. Buvo surengtos įvairių rūšių programos iš kurių šis festivalis susidėjo: dainų šventė, literatūros vakaras - koncertai, vaidinimas, šokiai, dailės paroda ir sporto rungtynės. Dalyvavo dideli ir maži; nuotraukoje matome vieną jaunesnių dalyviu. Žurnalas "Meno dienos Melbourne" visa tai labai patraukliai aprašo.

ALVUDO VAIKŲ TEATRAS

Alvudo vaikų teatro "Aliutės sapnas" pastatytas Čikagoje 1965 m., kovo 28 d.
 "Na tai bėkim, paskubėkim,
 Bėkim gelbėt žaislelius."

Daiva Petersonaitė, 9 m. — Aliutė; Liucija Špačkauskaitė, 11 m. — Šv. Jono vabalėlis.

MŪSŲ KŪRYBA

VARGONAI IR PIANINAS

Aš mokausi groti vargonais ir pianinu. Kai aš pradėjau mokintis pianinu skambinti, nežinojau iš kurio galo pradėti gaidų knygosė. Sesele turėjo daug kantrybės. Buvo tiek daug dalykų išmokyti ir atsiminti! Po metų aš daug daugiau žinau, negu kai pradėjau. Dabar aš jau pradėjau mokintis vargonais groti. Vargonai labai gražiai skamba. Už metų aš norėčiau groti bažnyčioje.

Aš labai norėčiau, kad visi vaikai galėtų išmokyti ir suprasti muzikos istoriją, eiti į operas, koncertus, ir kitus šokių ir dainų išpildymus.

Aš labai dėkoju Seselei Anitai iš šv. Andriejaus mokyklos, kad ji mane taip gražiai moko ir kad turi daug kantrybės. Ačiū, Sesele!

*Kazytė Brazdžionytė,
Chicago, Ill.*

MAUDYMASIS

Maudos vienas su kepure,
Antras su žaliu ratu.
Visi taškos, visi neria —
Nėr nė vieno ant krantų!

Eglutė Motiejūnaitė

Gaidžio galvosūkių atsakymai (psl. 29). Skersai: 4. miestas, 7. laša, 8. vasar-
namis, 11. ar, 13. skris, 14. suseka. Žemyn: 1. gaidį, 2. tįsta, 3. smėlis, 5. vai-
ras, 6. gausus, 9. lauk, 10. skės, 12. ras.

KAIP MES DAŽOME MARGUČIUS

Šeštadienį, prieš Velykas, mes dažome margučius. Pora dienų prieš tai aš ištuštinu kelis kiaušinius. Padaryti tą reikia adata išdurti skylę ant abiejų pusių ir pūsti. Dažyti yra labai lengva ir įdomu. Mes turėjome 7 spalvas: žalią, oranžinę, geltoną, mėlyną, raudoną, violetinę ir juodą. Aš dažau su vašku. Pirmiausiai sutirpinu žvakę. Paskui į pieštuką įdedu spilkutę ir su ta spilkute dažau. Yra įvairių daiktų išpiešti. Per Velykas mes tuos kiaušinius suvalgome, o tuščius paliekame pažiūrėti.

*Algirdas Durickas,
4 skyriaus mokinys.*

PAUKŠČIAI

Paukščių pulkai gražūs
Skraido po miškus —
Jų giesmelės smagios
Aidi aplink mus.

ALP 1785
Larch.

BIRŽELIO

ŠVENTĖS IR VARDINĖS

1. Felinas, Ermengarda / Jogaila, Galinda
2. Adalgis, Blandina / Ažuolas, Rima
3. Davinas, Klotilda / Tautkantas, Develta
4. Pranciškus Karačiolas, Vincenta / Dausprangas, Vendra
5. Bonifacas, Kirija / Kantvydas, Dauga
6. **SEKMINĖS**
Norbertas, Paulina / Tauras, Mėta
7. Aventinas, Landulfas / Romantas, Erdvilė
8. Medardas, Eustadiola / Žostautas, Germinė
9. Primas ir Felicijonas, Diana / Gintas, Vorilė
10. Getulas, Margarita / Vainius, Vingaila
11. Barnabas, Rozelina / Tvirmantas, Aluona
12. Jonas, Antonija / Ramūnas, Dova
13. **ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ**
Antanas Paduvietis, Akvilina / Suvidas, Minkantė
14. Bazilas Didysis, Digna / Komotas, Alka
15. Vitas, Adelaida / Tanvilas, Barinta
16. Benas, Grecina / Tolminas, Jūra
17. **DIEVO KŪNO ŠVENTĖ**
Gundulfas, Ramboldas / Kintibutas, Dainava
18. Efrema, Marina / Tolvardas, Vaiva
19. Gervazas, Julijona Falconieri / Doviltas, Ramunė
20. **TĖVŲ DIENA**
Silveras, Florentina / Žadvainas, Alva
21. Aloyzas Gonzaga, Demetrija / Novaldas, Vasarė
22. Paulinas, Konsorcija / Sudargas, Minija
23. Libertas, Agripina / Arvydas, Vaida
24. Jonas Krikštytojas, Alena / Algimantas, Nemunė
25. **ŠVČ. JĖZAUS ŠIRDIES ŠVENTĖ**
Vilhelmas, Febronija / Gaudižadas, Milga
26. Salvijus, Perseveranda / Virkantas, Viltautė
27. Vladislovas, Eme / Almantas, Norgaila
28. Ireniejus, Almas / Tulantas, Gaudrė
29. **PETRAS IR POVILAS**
Salomė / Mantigirdas, Gedrimė
30. Alrikas, Lucina / Skaldas, Novilė

“EGLUTĖ” sveikina visus, kurie švenčia vardines!

91.189326